GERARD HOGAN
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2019. július 11.[1]

C-398/18. és C-428/18. sz. egyesített ügyek

Antonio Bocero Torrico (C-398/18),
Jörg Paul Konrad Fritz Bode (C-428/18)
kontra
Instituto Nacional de la Seguridad Social,
Tesorería General de la Seguridad Social

(a Tribunal Superior de Justicia de Galicia [Galicia felsőbírósága] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – Migráns munkavállalók szociális biztonsága – 883/2004/EK rendelet – 5. cikk – Korengedményes öregségi ellátás – Követelmény, amely szerint a folyósítandó korengedményes öregségi ellátás összegének magasabbnak kell lennie a 65 éves kor betöltésekor folyósítható minimális öregségi ellátás összegénél – A minimális összeg számítási módszere – Kizárólag az illetékes tagállamtól kapott ellátást figyelembe vevő nemzeti jogszabály – Más tagállamtól kapott ellátás figyelembevételének elmulasztása – Az ellátások azonos kezelésének követelménye”

I. Bevezetés

1. Ezek az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek, amelyeket 2018. június 15-én (C-398/18. sz. ügy), illetve 2018. június 28-án (C-428/18. sz. ügy) nyújtottak be a Bíróság Hivatalához, az uniós jog, különösen az EUMSZ 48. cikk, és ennek kapcsán a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet[2] 5. és 6. cikkének értelmezésére irányulnak.

2. Kérdésével a Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Galicia felsőbírósága) lényegében azt szeretné megtudni, hogy az EUMSZ 48. cikkel ellentétes-e az a nemzeti jogszabály, amely alapján a korengedményes öregségi ellátásra való jogosultság megállapításához többek között az szükséges, hogy a kapott ellátás összege magasabb legyen a minimális öregségi ellátás azon összegénél, amelyre az érintett az ezen jogszabály értelmében, családi állapota alapján 65. életévének betöltésekor jogosult lenne. Különösen, ennek során a spanyol jogszabály kizárólag az e tagállam által folyósított öregségi ellátást veszi figyelembe, anélkül hogy figyelembe venne olyan, ezzel egyenértékű ellátásokat is, amelyekben a szóban forgó személy egy vagy több tagállamtól esetleg részesül.

1 Eredeti nyelv: angol.

2 HL 2004. L 166., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 72. o.

3. E kérelmeket A. Bocero Torrico, valamint az Instituto Nacional de la Seguridad Social (országos társadalombiztosítási intézet; a továbbiakban: INSS) és a Tesorería General de la Seguridad Social (általános társadalombiztosítási kincstár; a továbbiakban: TGSS) közötti eljárásban (C-398/18. sz. ügy), illetve a J. P. K. F. Bode, valamint az INSS és a TGSS közötti eljárásban (C-428/18. sz. ügy) terjesztették elő.

4. Meg kell jegyezni, hogy az EUMSZ 48. cikk előírja, hogy az Európai Parlament és a Tanács „a szociális biztonság területén elfogadja azokat az intézkedéseket, amelyek a munkavállalók szabad mozgásának biztosításához szükségesek", többek között olyan eszközrendszert létrehozva, amely a migráns munkavállalók számára biztosítja „a különböző országok jogszabályai szerint figyelembe vehető összes *időszak* összevonását […]".[3] Az időszakok összevonásának jelenlegi rendszere a 883/2004 rendeletben található. E tekintetben a 883/2004 rendelet 6. cikke a biztosítási, szolgálati, önálló vállalkozóként folytatott tevékenységi vagy tartózkodási idő összevonásáról rendelkezik, ugyanazon rendelet 52. és 58. cikke pedig az öregségi ellátások és a minimális öregségi ellátások kiszámítására tartalmaz szabályokat, amennyiben egy személy több tagállamban rendelkezik biztosítási vagy tartózkodási idővel.

5. Bár az előzetes döntéshozatal iránti kérelem kifejezetten az EUMSZ 48. cikkre utal, véleményem szerint az előterjesztett kérdésre adandó válasz a 883/2004 rendelet 5. cikkében található, amely meghatározza az ellátások, jövedelmek és tények azonos kezelésének a Bíróság ítélkezési gyakorlatából származó elvét.

II. Jogi háttér

A. Az uniós jog

6. A 883/2004 rendelet (9), (10), (11) és (12) preambulumbekezdése szerint:

„(9) A Bíróság számos esetben kifejtette véleményét az ellátásokra, jövedelmekre és tényállásokra vonatkozó egyenlő bánásmód [helyesen: az ellátások, jövedelmek és tények azonos kezelésének] lehetőségéről; ezt az elvet kifejezetten el kell fogadni, és fejleszteni kell a bírósági határozatok lényegének és szellemének tiszteletben tartása mellett.

(10) Ugyanakkor, az az elv, hogy egy másik tagállam területén felmerülő bizonyos tényeket vagy eseményeket úgy kezeljenek, mintha annak a tagállamnak a területén történtek volna, amelynek a jogszabályait alkalmazni kell, nem sértheti az egy másik tagállam jogszabályai szerint szerzett biztosítási, szolgálati, önálló vállalkozóként folytatott tevékenységi vagy tartózkodási idők és az illetékes tagállam jogszabályai szerint szerzett idők összesítésének elvét. Egy másik tagállam jogszabályai szerint szerzett időszakokat kizárólag az időszakok összesítése elvének alkalmazásával kell figyelembe venni.

(11) Egy tagállamban felmerülő tények vagy események asszimilációja semmilyen esetben sem teszi a másik tagállamot illetékessé vagy jogszabályait alkalmazandóvá.

(12) Az arányosság fényében ügyelni kell annak biztosítására, hogy a tényállásokkal vagy eseményekkel kapcsolatos egyenlő bánásmód elve [helyesen: a tényállások vagy események azonos kezelésének elve] ne vezessen objektíve indokolatlan eredményekhez, vagy ugyanarra az időszakra vonatkozó azonos típusú ellátások halmozódásához."

3 Kiemelés tőlem.

7. A 883/2004 rendeletnek „A rendelet alkalmazási köre” című 3. cikke következőképpen rendelkezik:

„(1) Ezt a rendeletet a következő szociális biztonsági ágakra vonatkozó valamennyi jogszabályra kell alkalmazni:

[…]

d) öregségi ellátások;

[…]”

8. Ugyanezen rendeletnek „Az ellátásokkal, jövedelmekkel, tényállásokkal és eseményekkel kapcsolatos egyenlő bánásmód [helyesen: Az ellátások, jövedelmek, tények és események azonos kezelése]” című 5. cikke értelmében:

„E rendelet eltérő rendelkezései hiányában, és a megállapított különös végrehajtási rendelkezések fényében a következőket kell alkalmazni:

a) ha az illetékes tagállam jogszabályai szerint a szociális biztonsági ellátások és egyéb jövedelmek kézhezvétele meghatározott jogkövetkezményekkel jár, az ilyen jogszabályok vonatkozó rendelkezéseit ugyancsak alkalmazni kell az olyan egyenértékű ellátások kézhezvételére, amelyeket egy másik tagállam jogszabályai alapján szereznek, illetve egy másik tagállamban szerzett jövedelemre;

b) ha az illetékes tagállam jogszabályai szerint a jogkövetkezmények meghatározott tényállás [helyesen: tények] vagy események bekövetkezésének tulajdoníthatók, az említett tagállamnak a hasonló tényállások [helyesen: tények] vagy események bármely tagállamban történő bekövetkezését oly módon kell figyelembe vennie, mintha azok a saját területén következtek volna be.”

9. A 883/2004 rendelet „Időszakok összesítése” című 6. cikke a következőket írja elő:

„E rendelet eltérő rendelkezéseinek hiányában egy tagállam illetékes intézménye, amely tagállam jogszabályai:

– az ellátásokra való jogosultság megszerzését, fenntartását, időtartamát vagy feléledését,

– a jogszabályok alkalmazását, vagy

– a kötelező, szabadon választható folytatólagos vagy önkéntes biztosításhoz való hozzáférést vagy azok alóli mentességet

a biztosítási, szolgálati, önálló vállalkozóként folytatott tevékenységi vagy tartózkodási idő megszerzésétől teszik függővé, a szükséges mértékben oly módon veszi figyelembe a más tagállam jogszabályai szerint szerzett biztosítási, szolgálati, önálló vállalkozóként folytatott tevékenységi vagy tartózkodási időket, mintha azokat az általa alkalmazott jogszabályok szerint szerezték volna meg”.

10. Az említett rendelet „Ellátások megállapítása” című 52. cikke (1) bekezdésében ekként rendelkezik:

„Az illetékes intézmény kiszámítja az ellátásnak azt az összegét, amely a következők szerint járna:

a) az általa alkalmazott jogszabályok alapján, csak akkor, ha az ellátásra való jogosultság feltételeit kizárólag a nemzeti jog szerint teljesítették (független ellátás);

b) az elméleti összeg kiszámításával és ezt követően a tényleges összeg kiszámításával (arányos ellátás) a következőképpen:

   i. az ellátás elméleti összege megegyezik azzal az összeggel, amelyet az érintett személy akkor igényelhetne, ha a más tagállamok jogszabályai szerint szerzett összes biztosítási és/vagy tartózkodási időt az ellátás megállapításának időpontjában alkalmazott jogszabályok szerint szerezte volna. Ha e jogszabályok alapján az összeg nem függ a szerzett időszakok tartamától, azt az összeget kell az elméleti összegnek tekinteni;

   ii. az illetékes intézmény ezt követően megállapítja az arányos ellátás tényleges összegét úgy, hogy az elméleti összegre az általa alkalmazott jogszabályok szerint a biztosítási esemény bekövetkeztét megelőzően szerzett időszakok tartamának és az összes érintett tagállam jogszabályai szerint a biztosítási esemény bekövetkeztét megelőzően szerzett időszakok tartamának hányadosát alkalmazza.”

11. Az említett rendelet „Kiegészítés biztosítása” című 58. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az ellátás kedvezményezettje, akire e fejezet vonatkozik, a lakóhelye szerinti tagállamban, amelynek jogszabályai szerint a részére ellátást kell biztosítani, nem részesülhet az azon jogszabályok által az e fejezetnek megfelelően a kifizetéshez figyelembe vett valamennyi idő tartamával megegyező biztosítási vagy tartózkodási időszakra megállapított minimális ellátásnál kisebb összegű ellátásban.

(2) Ezen állam illetékes intézménye szükség esetén, amíg e személy lakóhelye annak az államnak a területén található, e személy számára az e fejezet szerint járó ellátások teljes összege és a minimális ellátások összege közötti különbözettel egyenértékű kiegészítést fizet.”

B. A spanyol jog

12. A Ley General de la Seguridad Social (a társadalombiztosításról szóló általános törvény) 2015. október 30-i Real Decreto Legislativo (8/2015 királyi törvényerejű rendelet) által jóváhagyott egységes szerkezetbe foglalt változatának[4] 208. cikke, a felperes kérelmének időpontjában hatályos változata szerint a következőket írta elő:

„1. Az érintett személy saját döntése alapján a korengedményes nyugdíjazást az alábbi feltételek szerint veheti igénybe:

a) A 206. cikkben hivatkozott csökkentési együttható alkalmazása nélkül betöltötte a 205. cikk 1. bekezdésének a) pontja szerint alkalmazandó korhatárnál legfeljebb két évvel alacsonyabb életkort;

b) legalább harmincöt év tényleges járulékfizetési időszakot igazol […];

c) Az ilyen jellegű nyugdíjazás általános és különös feltételeinek igazolását követően a kifizetendő nyugdíj összegének magasabbnak kell lennie a nyugdíjminimum azon összegénél, amely az érintett személyt családi állapota alapján 65. életéve betöltésekor megilletné. Ellenkező esetben e korengedményes nyugdíjazási mód nem alkalmazható.

2. Az e cikkben hivatkozott korengedményes nyugdíjazás esetén az adott esetben a munkavállalónak a 205. cikk 1. bekezdése a) pontjának alkalmazásából eredő törvényes nyugdíjazási korhatár betöltéséhez a tényállás fennállása időpontjában hiányzó negyedévenként vagy résznegyedévenként a nyugdíjat az igazolt járulékfizetési időszaktól függően az alábbi együtthatókkal kell csökkenteni:

4 Közzétéve: a BOE 2015. október 31-i 261. száma,. 103291. o., valamint helyesbítés: a BOE 2016. február 11-i 36. száma, 10898. o.

[…]

Kizárólag az említett törvényes nyugdíjkorhatár meghatározása céljából ilyennek kell tekinteni azt a korhatárt, amely a munkavállaló tekintetében alkalmazható lett volna, ha a tényállás megvalósulásának időpontja és az adott esetben a 205. cikk 1. bekezdése a) pontjának alkalmazásából eredő törvényes nyugdíjazási korhatár betöltése közötti időszak alatt továbbra is járulékot fizetett volna.

A járulékfizetési időszakok számítása során teljes időszakokat kell figyelembe venni, és valamely időszak tört része nem tekintendő teljes időszaknak."

13. A Real Decreto 1170/2015, de 29 de diciembre, sobre revalorización de pensiones del sistema de seguridad social y de otras prestaciones sociales públicas para el ejercicio 2016 (a 2016. évre vonatkozó, a társadalombiztosítás szerinti nyugdíjak és egyéb szociális közellátások infláció mértékének megfelelő emeléséről szóló, december 29-i 1170/2015. sz. királyi rendelet)[5] 14. cikkének (3) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„Ha az előző bekezdésben foglaltak alkalmazását követően, a két- vagy többoldalú szociális biztonsági egyezmény alapján mind a spanyol, mind a külföldi jogszabályok által elismert nyugdíjak együttes összege kevesebb, mint Spanyolországban a nyugdíj adott időpontban hatályosnak tekintett, legkisebb összege, a kedvezményezett részére – míg az országban tartózkodik és az általános szabályok szerint e tekintetben előírt feltételeknek megfelel – biztosítani kell a spanyol és a külföldi elismert nyugdíjak együttes összege és a hivatkozott legkisebb összeg közötti különbözetet.

A szociális biztonságra vonatkozó közösségi rendeletek alapján elismert ellátások esetén a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 50. cikkében és a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 21-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 58. cikkében foglalt rendelkezés alkalmazandó.

[…]"

III. Az alapeljárásban szereplő jogvita és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

14. A. Bocero Torrico, aki 1953. december 15-én született, a spanyol társadalombiztosítási rendszer biztosítottja. 2016. december 16-án korengedményes öregségi ellátás iránti kérelemmel fordult a spanyol társadalombiztosítási hatóságokhoz, amelyet az INSS 2016. november 9-i határozatával elutasított azzal az indokkal, hogy a kiszámított ellátás nem érte el a minimális öregségi ellátás azon összegét, amely az érintett személyt családi állapota alapján 65. életéve betöltésekor megilletné. A. Bocero Torrico közigazgatási panasszal élt, amelyet egy 2017. április 25-i határozattal végül elutasítottak.[6]

15. A. Bocero Torrico összesen 16 637 járulékfizetési nappal rendelkezik, ebből 9947 nappal Spanyolország tekintetében, 6690 nappal pedig Németország tekintetében. A. Bocero Torricónak 507,35 euró összegű öregségi ellátást állapítottak meg Németországban. Spanyolországban őt a 773,75 euró számítási alapot az életkora szerinti 88% mértékű korrekciós együttható alkalmazásával számítva Spanyolország terhére őt 76,86% arányszám alkalmazásával 530,15 euró korengedményes öregségi ellátás illetné meg.

5 Közzétette: BOE 312. sz., 2015. december 30.

6 E dátumok a kérdést előterjesztő bíróságtól származnak. Az INSS és a Bizottság szerint az elutasító határozatot 2017 márciusában hozták.

16. J. P. K. F. Bode, aki 1952. június 4-én született, a spanyol társadalombiztosítási rendszer biztosítottja. 2015. május 31-én korengedményes öregségi ellátás iránti kérelmet nyújtott be a spanyol társadalombiztosítási hatóságokhoz, amelyet az INSS 2015. augusztus 26-i határozatával elutasított azzal az indokkal, hogy a kiszámított ellátás nem érte el a nyugdíjminimum összegét, amely az érintett személyt családi állapota alapján a 65. életév betöltésekor megilletné.

17. J. P. K. F. Bode összesen 16 725 járulékfizetési nappal rendelkezik, ebből 2282 nappal Spanyolország tekintetében, 14 443 nappal pedig Németország tekintetében. Németországban 1185,22 euró tényleges összegű öregségi nyugdíjat állapítottak meg számára. Spanyolországban őt az 1357,80 euró számítási alapot az életkora szerinti 87% mértékű korrekciós együttható alkalmazásával számítva 206,60 euró korengedményes öregségi ellátás, továbbá Spanyolország terhére 17,49% arányszám alkalmazásával havi 605,55 euró időarányos nyugdíj illetné meg.

18. Spanyolországban a 65. életévet betöltött, eltartott házastárssal rendelkező személyek számára megállapított minimális öregségi ellátás 2016-ban 784,90 euró volt.

19. A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode az INSS és a TGSS ellen keresetet terjesztett a Juzgado de lo Social (szociális és munkaügyi bíróság, Spanyolország)[7] elé, azt kérve, hogy a bíróság 2017. január 1-jei, illetve 2015. július 1-jei hatállyal állapítsa meg korengedményes öregségi ellátás igénybevételéhez való jogát.

20. A Juzgado de lo Social (szociális és munkaügyi bíróság) megállapította, hogy a nemzeti jogszabály alapján a kifizetendő korengedményes öregségi ellátás összegének magasabbnak kell lennie a minimális öregségi ellátás azon összegénél, amely az érintett személyt családi állapota alapján a 65. életév betöltésekor megilletné. A bíróság azon a véleményen volt, hogy a kifizetendő öregségi ellátás összegének a spanyol arányos öregségi ellátás összegével kell megegyeznie, mert a kedvezményezett Spanyolország részéről – vagyis bármely más tagállamtól függetlenül – valójában ezt a tényleges öregségi ellátást kapja. Az ítélet ezért elfogadta az INSS által előterjesztett, a nemzeti jogszabály célján alapuló érveket, amely a korengedményes öregségi ellátás jogszabály szerinti minimum összegére történő kiegészítés elkerülésére irányul azon személyek tekintetében, akik még nem érték el a jogszabályban meghatározott nyugdíjkorhatárt, így továbbra is a munkaerőpiacon tartva őket.

21. Ennek megfelelően A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode keresetét a 2017. október 6-i, illetve a 2017. november 15-i ítélet elutasította.

22. A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode 2017. november 3-án, illetve november 22-én fellebbezést nyújtott be az említett ítéletekkel szemben.

23. A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode nem jelent terhet a spanyol szociális biztonsági rendszer számára, mivel Spanyolországnak soha nem kell korengedményes öregségi ellátásukat a minimális öregségi ellátás összegéig kiegészíteni, mert Németországtól is kapnak öregségi ellátást, és a két, valós és tényleges öregségi ellátást összeadva az összeg meghaladja az öregségi ellátás Spanyolországban előírt minimumösszegét. A kérdést előterjesztő bíróság szerint az 1170/2015. sz. királyi rendelet 14. cikkének (3) bekezdése, a 883/2004 rendelet 58. cikkére hivatkozva, csak az uniós rendeletek alapján járó ellátások összege és a spanyolországi minimális öregségi ellátások összege közötti különbség kifizetését teszi lehetővé. Más szóval, korengedményes öregségi ellátás megállapítása esetén a Spanyolországban és Németországban ténylegesen kifizetett két ellátást figyelembe kellene venni, ami akadályozná a valamely ellátás minimumösszegre történő kiegészítésére való jogosultság megállapítását.

7 Ourense, illetve A Coruña bírósága elé.

24. A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy ha azt a munkavállalót, aki belföldön maradt és Spanyolországtól 1193,38 euró [8] összegű korengedményes öregségi ellátást kap, összehasonlítjuk az olyan migráns munkavállalóval, aki ugyanazt az összeget kapja, de két vagy több tagállamtól, a migráns munkavállaló hátrányos helyzetbe kerül, és őt hátrányos megkülönböztetés éri azért, mert más tagállamba (a jelen esetben Németországba) költözött, ami megakadályozza őt abban, hogy hozzáférjen a korengedményes öregségi ellátáshoz,, amelyre a nem migráns munkavállaló jogosult lenne. Az említett bíróság ezért úgy véli, hogy amikor a társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikke (1) bekezdésének c) pontja „a kifizetendő nyugdíj összegére" utal, azt a Spanyolországtól kapott tényleges öregségi ellátás és a Németországtól kapott tényleges öregségi ellátás együttes összegeként kell értelmezni. A kérdést előterjesztő bíróság emellett úgy véli, hogy ez a megközelítés összhangban lenne a rendelkezés céljával, amely annak elkerülésére irányul, hogy Spanyolországnak a nyugdíjellátás összegét a törvényes minimumösszegre kelljen kiegészítenie, szem előtt tartva, ahogy már említettem, hogy a minimumösszegre történő kiegészítéshez való joghoz a spanyol és az uniós szabályozás alapján is figyelembe kellene venni mindkét ellátás összegét.

25. E körülmények között a Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Galicia felsőbírósága) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Az EUMSZ 48. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely az előrehozott öregségi nyugdíj megszerzésének feltételeként előírja, hogy a kifizetendő nyugdíj összege az érintett személyt ugyanezen nemzeti jogszabály alapján megillető nyugdíjminimum összegénél magasabb legyen, a »kifizetendő nyugdíjat« pedig úgy értelmezi, hogy az csak az illetékes államtól (jelen esetben Spanyolországtól) járó tényleges nyugdíj, és nem számítja bele azt a tényleges nyugdíjat, amelyet más tagállamtól vagy tagállamoktól azonos típusú másik ellátás címén kaphatott?"

IV. A Bíróság előtti eljárás

26. A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode, az INSS, a Spanyol Királyság és a Bizottság írásbeli észrevételeket terjesztett elő, és a 2019. május 2-i tárgyaláson mindannyian szóbeli érveiket is előadták.

V. A Bíróság elé terjesztett észrevételek

27. A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode azt állítja, hogy az uniós joggal ellentétesek azok a nemzeti szabályok, amelyek a korengedményes öregségi ellátáshoz való hozzáférést az illetékes intézmény által a jogszabályai alapján befizetett hozzájárulások után folyósítandó arányos ellátás összegétől teszik függővé. E szabályok alapján az ellátáshoz való hozzáférés feltétele, hogy egyetlen tagállamban fizessék a hozzájárulásokat, ezzel megfosztva joghatásuktól a szabad mozgással és a biztosítási idő összesítésével kapcsolatos uniós jogi szabályokat és elveket, különösen a biztosítási időknek az öregségi ellátásokhoz való hozzáférés végett történő összesítésével kapcsolatos, az EUMSZ 45. és EUMSZ 48. cikkben és a 883/2004 rendelet 6., 50. és 51. cikkében, 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, valamint 58. cikkében szereplő szabályokat és elveket.

28. A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode úgy véli, hogy a társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő „kifizetendő nyugdíj összegének" az ellátás 883/2004 rendelet 52. cikke (1) bekezdése b) pontjának i. alpontjában meghatározott, elméleti összegével kell megegyeznie, mivel ez eredményezi a migráns munkavállaló és az azonos helyzetben lévő, belföldön maradt, belföldi munkavállaló közötti egyenlő bánásmódot. E személyek másodlagosan azt állítják,

8 Feltéve, hogy megfelelnek a spanyol jogszabályban meghatározott egyéb kritériumoknak. A kérdést előterjesztő bíróság jelezte, hogy az említett egyéb kritériumok nem képezik jelen eljárás tárgyát. A kérdést előterjesztő bíróság a C-398/18. és a C-428/18. sz. ügyben is ezt az adatot adta meg.

hogy az említett kifejezéseket a 883/2004 rendelet 5. cikkének a) pontjával összhangban úgy kell értelmezni, hogy azok az érintett által két vagy több tagállamtól kapott, korengedményes öregségi ellátáshoz való hozzáférés és annak kiszámítása céljából Spanyolországban figyelembe vett arányos ellátások összegére utalnak. Megjegyzik azonban, hogy ez a megközelítés két hátrányt eredményez. Először is, Spanyolországban a korengedményes öregségi ellátáshoz való hozzáférést a 883/2004 rendelet 52. cikke, (1) bekezdése b) pontjának ii. alpontjával összhangban, két vagy több tagállamban megszerzett ellátásra való jogosultságból eredő összegtől teszi függővé, függetlenül attól, hogy az érintett milyen összegű ellátásra lett volna jogosult Spanyolországban, ha minden biztosítási időt a spanyol jogszabályok alapján szerzett volna meg, és másodszor, az egyik tagállamban a korengedményes öregségi ellátáshoz való hozzáférést egy másik tagállamban biztosított korengedményes öregségi ellátáshoz való hozzáféréstől és annak folyósításától teszi függővé, anélkül hogy figyelembe venné, hogy nem minden tagállam jogszabályai rendelkeznek korengedményes nyugdíjazásról, és azok az államok, amelyek biztosítják a korengedményes öregségi ellátás lehetőségét, nem ugyanúgy szabályozzák azt.

29. Az INSS azt állítja, hogy a 2018. február 13-i 3/2018. sz. új közigazgatási állásfoglalással összhangban a társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikke (1) bekezdésének c) pontja által előírt feltétel teljesül, amennyiben először is az ellátás elméleti összege[9] magasabb a spanyol minimális öregségi ellátásnál, másodszor pedig,a spanyol ellátás és az egy vagy több állam által folyósítandó összeg együttesen magasabb, mint a spanyol minimális öregségi ellátás összege. Az INSS szerint, amennyiben az ellátás elméleti összege magasabb, mint a spanyol minimális öregségi ellátás, a minimális öregségi ellátásnak megfelelő összeg biztosítása érdekében nem folyósítható az 1170/2015. sz. királyi rendelet 14. cikkének (2) bekezdése szerinti kiegészítés. Ezenfelül, ha a spanyol ellátás és az egy vagy több állam által folyósítandó összeg együttesen magasabb, mint a spanyol minimális öregségi ellátás összege, a 14. cikk 3. bekezdése szerinti kiegészítés nem folyósítható. Az INSS ezért úgy véli, hogy a kérdést előterjesztő bíróság kérdésének megválaszolásához figyelembe kell venni az időszakoknak a 883/2004 rendelet 5., 6., 51. és 52. cikke szerinti összesítésével számított elméleti ellátások összegét.

30. A Spanyol Királyság úgy véli, hogy a 883/2004 rendelet nem írja elő, hogy a tagállamok egészítsék ki a valamely tagállam által folyósítandó, korengedményes öregségi ellátásnak megfelelő arányos ellátást az adott tagállamban 65 éves korban folyósítandó nyugdíjminimum elérése érdekében, mivel ez megkülönböztetést jelentene azon munkavállalók javára, akik nem Spanyolországban voltak a teljes időszakra biztosítva. A Spanyol Királyság felhívja a figyelmet arra, hogy A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode németországi járulékfizetését az INSS a 883/2004 rendelet 52. cikkének megfelelően figyelembe vette a korengedményes öregségi ellátás összegének kiszámításához, azonban a 883/2004 rendelet nem írja elő, hogy német ellátásuk összegét beszámítsák annak érdekében, hogy a társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikke (1) bekezdésének c) pontja által előírt feltétel teljesüljön, és ez a spanyol társadalombiztosítási jog torzulását eredményezné.

31. A Spanyol Királyság továbbá megerősíti, hogy a 3/2018. sz. új közigazgatási állásfoglalás által előírt két feltétel alkalmazandó A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode korengedményes öregségi ellátás megállapítására irányuló kérelmére.

32. A Bizottság úgy véli, hogy A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode korengedményes öregségi ellátás megállapítására irányuló kérelmét az ellátások, jövedelmek, tények és események azonos kezelésének a 883/2004 rendelet 5. cikke a) pontjában meghatározott, továbbá az EUMSZ 45. és EUMSZ 48. cikk tükrében értelmezett elve alapján kell megvizsgálni. Így a „kifizetendő nyugdíj összegére” történő, spanyol jogszabályban szereplő utalást úgy kell értelmezni, hogy az a szóban forgó – az említett rendelkezés alkalmazásában egyenértékű ellátásnak minősülő – spanyol és német ellátások együttes összegére utal.

9 Az elméleti összeg kiszámításához lásd a 883/2004 rendelet 52. cikkét.

VI. Elemzés

33. A kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdések hasznos megválaszolása érdekében elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a 883/2004 rendelet nem alakítja ki a szociális biztonság egységes rendszerét, hanem fenntartja a különböző nemzeti rendszereket, és egyetlen célja e rendszerek összehangolása. Így, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, a tagállamok továbbra is megtartják szociális biztonsági rendszerük kialakítására vonatkozó hatáskörüket. Ennélfogva, uniós szintű harmonizáció hiányában, az egyes tagállamok jogalkotóinak feladata – többek között – az ellátásokra való jogosultság feltételeinek meghatározása. Ugyanakkor e hatáskörük gyakorlása során a tagállamok kötelesek tiszteletben tartani az uniós jogot, és különösen az EUM-Szerződésnek a tagállamok területén való szabad mozgás és tartózkodás minden uniós polgár számára elismert szabadságára vonatkozó rendelkezéseit.[10] A szabad mozgáshoz való jogukat gyakorlókkal szemben a jogszabály nem alkalmazhat hátrányos megkülönböztetést amiatt, hogy az említett jogukat gyakorolták.

34. A tagállamok főszabály szerint szabadon határozhatják meg az öregséginyugdíj-minimumhoz való jogot[11] és állapíthatják meg, milyen feltételek mellett részesülhet valaki korengedményes öregségi ellátásban, feltéve, hogy ezek a feltételek az EUMSZ 45. cikk alkalmazásában nem akadályozzák a munkavállalók szabad mozgását. Ezért úgy vélem, hogy valamely tagállam a korengedményes öregségi ellátás megállapítását főszabály szerint szabadon kötheti – mint ahogy jelen ügyben történt – egy bizonyos életkor eléréséhez, bizonyos mennyiségű járulékfizetési év teljesítéséhez, valamint ahhoz, hogy az illető olyan ellátásra legyen jogosult, amely magasabb, mint a minimális öregségi ellátás összege az adott tagállamban.[12]

35. Valóban úgy tűnik, hogy az alapeljárásban nem magát a társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikkének (1) bekezdése által előírt három feltételt támadták meg a kérdést előterjesztő bíróság előtti alapeljárásban. Inkább azt a módot támadták meg, ahogyan az említett nemzeti jogszabály 208. cikkének (1) bekezdése[13] által előírt harmadik feltétel alkalmazandó[14] azon személyekre, akik, mint A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode, szabad mozgáshoz való jogukat gyakorolták.

36. A Bírósághoz benyújtott észrevételekben egyértelműen eltérőek a vélemények azzal kapcsolatban, hogy a 883/2004 rendelet 5. és/vagy 6. cikke alkalmazandó-e az alapeljárásban szóban forgó körülményekre.

37. Az állandó ítélkezési gyakorlat[15] értelmében az öregségi ellátásra való jogosultság *megszerzése* a 883/2004 rendelet 6. cikkének hatálya alá tartozik.[16] Ezzel szemben az ellátás összegének *kiszámítására* vonatkozó szabályok az említett rendelet 52. cikkében és az azt követő cikkekben szerepelnek.[17]

10 Lásd analógia útján: 2017. december 7-i Zaniewicz-Dybeck ítélet (C-189/16, EU:C:2017:946, 38–40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

11 2017. december 7-i Zaniewicz-Dybeck ítélet (C-189/16, EU:C:2017:946, 47. pont).

12 A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode szerint ezt a feltételt a spanyol jogszabály az állami öregségi ellátási rendszer működőképessége érdekében írta elő.

13 A társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikke (1) bekezdésének c) pontja.

14 Így A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode nem vonják kétségbe a Spanyol Királyság azon jogát, hogy követelményeket állapítson meg arra vonatkozóan, milyen minimális összegű ellátásban kell valakinek részesülnie ahhoz, hogy korengedményes öregségi ellátásra legyen jogosult.

15 2011. március 3-i Tomaszewska ítélet (C-440/09, EU:C:2011:114, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

16 Lásd még: az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel (HL 1997. L 28., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 3. o.) módosított és naprakésszé tett, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 45. cikkének (1) bekezdése.

17 Lásd még: az 1408/71 rendelet 46. és azt követő cikkek.

38. A 883/2004 rendelet 6. cikke a biztosítási, tartózkodási, szolgálati vagy önálló vállalkozóként folytatott tevékenységi *időszakok* összesítésének az EUMSZ 48. cikkben meghatározott elvét hajtja végre,[18] amikor többek között azt írja elő, hogy ha valamely tagállam jogszabálya az ellátásokhoz való jog megszerzését a biztosítási, szolgálati, önálló vállalkozóként folytatott tevékenységi vagy tartózkodási idő megszerzésétől teszi függővé, az adott tagállam illetékes intézménye oly módon veszi figyelembe a más tagállam jogszabályai szerint szerzett ilyen időket, mintha azokat az általa alkalmazott jogszabályok szerint szerezték volna meg. Másként megfogalmazva: a különböző tagállamokban szerzett *időszakokat* összesíteni kell.[19]

39. Az öregségi ellátásokat illetően a 883/2004 rendelet 52. cikke (1) bekezdése b) pontjának i. alpontja előírja, hogy az illetékes intézménynek úgy kell kiszámítania az ellátás elméleti összegét, amelyre az érintett jogosult, mintha a különböző tagállamokban szerzett összes biztosítási és/vagy tartózkodási időt az illetékes intézmény tagállamában szerezte volna meg. A rendelet 52. cikke (1) bekezdése b) pontjának ii. alpontja értelmében az illetékes intézmény ezt követően megállapítja az ellátás tényleges összegét az elméleti összeg alapján, az illetékes intézmény tagállamában szerzett biztosítási időnek és/vagy tartózkodási időnek a különböző tagállamokban szerzett összes biztosítási időhöz és/vagy tartózkodási időhöz viszonyított arányában – más szavakkal, az időarányos számítási módszer alapján.[20]

40. Fontos megjegyezni, hogy az alapeljárásban nem kérdőjelezték meg az A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode Spanyolországban és Németországban szerzett öregségi ellátására vonatkozó elméleti összeg kiszámítását és az ezt követően megállapított tényleges összegeket (arányos ellátás).

41. Az INSS, a Spanyol Királyság, és tulajdonképpen A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode is úgy véli, hogy az ellátásnak a 883/2004 rendelet 52. cikke (1) bekezdése b) pontjának i. alpontjával összhangban számított elméleti összegét kell használni annak értékelése során, hogy a társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikke (1) bekezdésének c) pontja által előírt minimális ellátás összegére vonatkozó feltétel teljesült-e.

42. Én a magam részéről ezzel nem értek egyet.

43. Véleményem szerint valamely ellátásnak a 883/2004 rendelet 52. cikke (1) bekezdése b) pontjának i. alpontjával összhangban kiszámított elméleti összege egy közbenső lépés a megállapítandó tényleges, arányos ellátás kiszámítása során, és nem használható annak értékeléséhez, hogy valamely (korengedményes) öregségi ellátásra való jogosultságot az illető megszerzett-e.[21] Emellett, amint azt jelen indítvány 37. és 38. pontjában említettem, a 883/2004 rendelet egyértelműen elhatárolja a valamely öregségi ellátásra való jogosultság megszerzésére vonatkozó szabályokat az ellátás kiszámítására vonatkozó szabályoktól.[22]

18 A tagállami szociális biztonsági rendszerek uniós szintű összehangolásának egyik alapelvéről van szó, amely azt hivatott biztosítani, hogy egy munkavállaló, aki él az EUM-Szerződés által biztosított szabad mozgás jogával, ne veszítsen el olyan, a szociális biztonsági rendszer keretében nyújtott kedvezményeket, amelyek megilletnék, ha végig egyetlen tagállam területén dolgozott volna. Az ilyen következmény ugyanis visszatarthatná az uniós munkavállalókat attól, hogy éljenek a szabad mozgáshoz való jogukkal, és így e szabadság érvényesülésének gátját jelentené (2011. március 3-i Tomaszewska ítélet (C-440/09, EU:C:2011:114) 30. pont).

19 2017. december 7-i Zaniewicz-Dybeck ítélet (C-189/16, EU:C:2017:946, 41. pont).

20 2017. december 7-i Zaniewicz-Dybeck ítélet (C-189/16, EU:C:2017:946, 42. pont).

21 Így tehát az elméleti összegnek önmagában nincs jelentősége.

22 A Bíróság a 2017. december 7-i Zaniewicz-Dybeck ítéletben (C-189/16, EU:C:2017:946) hangsúlyozta az ellátások számítására az 1408/71 rendelet 46. cikkének (2) bekezdésében (jelenleg a 883/2004 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja) meghatározott szabályok korlátozott hatályát. A Bíróság ugyanis megállapította, hogy az említett rendelkezés nem használható valamely minimális öregségi ellátás kiszámítására, mivel ezt az 1408/71 rendelet 50. cikkével (jelenleg a 883/2004 rendelet 58. cikke) összhangban kell végezni.

44. Emellett, mivel az öregségi ellátásra való jogosultság megszerzése a 883/2004 rendelet 6. cikkének hatálya alá tartozik, ez a rendelkezés egyértelműen a biztosítási, szolgálati, önálló vállalkozóként folytatott tevékenységi vagy tartózkodási *idők* összesítésére vonatkozik, nem pedig az ilyen jogosultság megállapításának egyéb feltételeire.[23] Mivel a társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikke (1) bekezdésének c) pontja az előrehozott öregségi nyugdíjra való jogosultságot többek közt ahhoz a feltételhez köti, hogy a kapott ellátás összege magasabb legyen a minimális öregségi ellátás azon összegénél, amelyre az érintett Spanyolországban az ilyen jogszabály értelmében családi állapota alapján, a 65. életév betöltésekor jogosult lenne, úgy vélem, hogy a 883/2004 rendelet 5. cikke az alkalmazandó releváns rendelkezés.[24] A 883/2004 rendelet (10) preambulumbekezdése ugyanis előírja, hogy valamely más tagállamban felmerülő ellátások, jövedelmek, tények és események asszimilációjának vagy azonos kezelésének az említett rendelet 5. cikke szerinti elve *nem sértheti* az egy másik tagállamban szerzett bizonyos idők, így például a biztosítási idők oly módon történő összesítésének elvét, mintha azokat az illetékes tagállam jogszabályai alapján szerezték volna.[25]

45. Véleményem szerint a társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő, az előrehozott öregségi nyugdíj megszerzéséhez szükséges követelmény biztosítja, hogy egy adott összegű[26] öregségi ellátás „kézhezvétele” „jogkövetkezményekkel jár”, és ezért e követelménynek meg kell felelnie az azonos kezelés 883/2004 rendelet 5. cikkében szereplő elvének ahhoz, hogy ne büntesse azokat a munkavállalókat, akik gyakorolták a szabad mozgáshoz való jogukat.[27] Ennek megfelelően úgy vélem, hogy ahhoz, hogy a társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő feltétel teljesüljön, a spanyolországi öregségi ellátásokat hozzá kell adni az egy vagy több más tagállamban folyósított hasonló vagy egyenértékű ellátásokhoz.

23 Ezért az említett rendelkezés a társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikke (1) bekezdésének b) pontja és a harmincöt év minimális járulékfizetési időszak számítása szempontjából releváns. Az alapeljárásban A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode spanyolországi és németországi járulékfizetési időszakait e feltétel teljesítése érdekében összesíteni kell.

24 Az 1408/71 rendelet nem tartalmazott a 883/2004 rendelet 5. cikkének megfelelő rendelkezést. Véleményem szerint a 883/2004 rendelet 5. cikke pusztán a rendelet 4. cikkében rögzített egyenlő bánásmód elvét egyértelműsíti. A 883/2004 rendelet 5. cikkének célja azt biztosítani, hogy egy munkavállaló, aki él a szabad mozgás jogával, ne veszítsen el olyan, a szociális biztonsági rendszer keretében nyújtott kedvezményeket, amelyek megillették volna, ha végig egyetlen tagállam területén dolgozott volna. A 883/2004 rendelet (9) preambulumbekezdése alapján egyértelmű, hogy a valamely más tagállamban felmerülő ellátásoknak, jövedelmeknek, tényeknek és eseményeknek az említett rendelet 5. cikke szerinti asszimilációja vagy azonos kezelése az ellátások, jövedelmek, tények és események azonos kezelésére vonatkozóan a Bíróság számos ítéletében megállapított elv kifejezett kodifikációja. A Bíróságnak a 883/2004 rendelet 5. cikkén alapuló első ítélete a 2016. január 21-i Vorarlberger Gebietskrankenkasse és Knauer ítélet (C-453/14, EU:C:2016:37) volt.

25 A 883/2004 rendelet (10)–(12) preambulumbekezdése egyértelműsíti, hogy az említett rendelet 5. cikkében rögzített asszimiláció vagy azonos kezelés elve bizonyos korlátozások alá esik.

26 A 2004. április 28-i Öztürk ítélet (C-373/02, EU:C:2004:232) 68. pontjában a Bíróság megállapította, hogy az egyenlő bánásmód Európai Közösségek tagállamai szociális biztonsági rendszereinek a török munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló 3/80 határozat (HL 1983. C 110., 60. o.) 3. cikkének (1) bekezdésében rögzített elvét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes azon tagállami jogszabály alkalmazása, amely a munkanélküliség miatti korengedményes öregségi nyugdíjra való jogosultság keletkezését azon feltételhez köti, hogy az érintett a nyugdíj iránti kérelmét megelőzően egy bizonyos időtartamig kizárólag ebben a tagállamban részesüljön a munkanélkülieket megillető ellátásokban. Véleményem szerint a 883/2004 rendelet 5. cikkének a) pontja szempontjából nem állapítható meg észszerű jogi különbség azon követelmények között, hogy az illető egy adott ellátásban részesüljön vagy egy adott összegű ilyen ellátásban részesüljön. Lásd még: 1991. március 7-i Masgio ítélet (C-10/90, EU:C:1991:107), amely az egyenlő bánásmód elvével és valamely ellátás összegének joghatásaival foglalkozik. Az említett ítélet 25. pontjában a Bíróság megállapította, hogy „az egyik tagállam jogszabályai alapján öregségi nyugdíjban és egy másik tagállam biztosítási intézete által folyósított balesetbiztosítási ellátásokban részesülő migráns munkavállaló az első állam nemzeti jogszabálya alapján felfüggesztendő ellátás arányának kiszámítása szempontjából nem kerülhet hátrányosabb helyzetbe, mint az a munkavállaló, aki nem gyakorolta a szabad mozgáshoz való jogát és egyetlen tagállam jogszabályai alapján részesül mindkét ellátásban.”

27 Lásd analógia útján: 1988. június 7-i Roviello ítélet (20/85, EU:C:1988:283, 18. pont); 2014. december 18-i Larcher ítélet (C-523/13, EU:C:2014:2458, 46. pont).

46. A Bíróság elé terjesztett ügyiratokból úgy tűnik, hogy – a kérdést előterjesztő bíróság által végzett vizsgálat függvényében – a társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikkének (1) bekezdése által előírt korengedményes öregségi ellátás,[28] valamint A. Bocero Torrico és J. P. K. F. Bode németországi öregségi ellátása[29] a 883/2004 rendelet 5. cikkének a) pontja szempontjából hasonló vagy egyenértékű ellátás.[30]

47. A 2019. május 2-i tárgyaláson az INSS és a Spanyol Királyság azt állította, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezés célkitűzése kettős: egyrészt annak biztosítása, hogy a társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikkének (1) bekezdésében előírt korengedményes öregségi ellátásra jogosult kérelmezők ne jelentsenek terhet a spanyol szociális biztonsági rendszer számára, másrészt pedig az, hogy ösztönözze a munkaerőpiaci aktivitást és eltántorítsa az ilyen kérelmezőket attól, hogy korengedményes nyugdíjazást igényeljenek.

48. A társadalombiztosításról szóló általános törvény 208. cikke (1) bekezdése c) pontjának kifejezett rendelkezésével összhangban úgy tűnik, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezés kifejezetten annak biztosítására irányul, hogy az öregségi ellátásokat igénylő kérelmezők jogosultak legyenek az alkalmazandó nyugdíjminimum összegére és így ne legyenek jogosultak bizonyos többletellátásokra vagy kiegészítésekre, ezzel biztosítva, hogy ne jelentsenek terhet a spanyol szociális biztonsági rendszer számára. Hangsúlyozni kell, hogy a jelen eljárásban semmiképpen nem önmagában ezt a célkitűzést kérdőjelezték meg, sokkal inkább azt, hogy a nemzeti jogszabályt úgy alkalmazták, hogy az hátrányos megkülönböztetést jelentett a szabad mozgáshoz való alapvető jogukat gyakorló munkavállalókkal szemben. Megjegyzem továbbá, hogy maga a kérdést előterjesztő bíróság[31] jelezte, hogy ha a spanyol és a német öregségi ellátásaikat összeadják, sem A. Bocero Torrico, sem pedig J. P. K. F. Bode nem jogosult kiegészítésre.[32] Ilyen körülmények között egyik kérelmező sem jelentene terhet a spanyol szociális biztonsági rendszer számára.

49. Bár elismerendő az a célkitűzés, hogy a kérelmezőket a korengedményes nyugdíjazástól eltántorítsák vagy visszatartsák a nemzeti termelékenység növelése és a szociális biztonsági rendszerre nehezedő teher csökkentése érdekében – különösen az öregedő népesség és a megnövekedett várható élettartam tükrében –, ennek elérése nem valósítható meg úgy, hogy az hátrányos megkülönböztetést jelentsen azokkal szemben, akik a szabad mozgáshoz való alapvető jogukat gyakorolták. E tekintetben sajnálatos módon azt kell mondanom, hogy jelen ügyben nehéz elkerülni azt a benyomást, hogy a spanyol hatóságok jogszabályon alapuló hatáskörüket úgy gyakorolták, hogy az nyilvánvaló hátrányos megkülönböztetést jelentett a szóban forgó, szabad mozgáshoz való jogukat gyakorló kérelmezőkkel szemben, és ennek kimentésére – legalábbis elvileg – alig hozható fel bármilyen érv.

50. Ezért úgy vélem, hogy a 883/2004 rendelet 5. cikkének a) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a korengedményes öregségi ellátás megszerzésének feltételeként előírja, hogy a kifizetendő ellátás összege az érintett személyt ugyanezen nemzeti jogszabály alapján megillető minimális ellátás összegénél magasabb legyen, és *nem* számítja bele azt a tényleges ellátást, amelyet más tagállamtól vagy tagállamoktól azonos típusú másik ellátás címén kaphatott.

28 Lásd a 883/2004 rendelet 1. cikkének x) pontját és 3. cikkének d) pontját. A 883/2004 rendelet 1. cikkének x) pontja szerint „korengedményes öregségi ellátás” „a mindenkori nyugdíjjogosultsági életkor elérését megelőzően nyújtott ellátás, amelynek folyósítását vagy folytatják az említett életkor elérésével, vagy annak helyébe egy másik öregségi ellátás lép”.

29 Lásd a 883/2004 rendelet 1. cikkének x) pontját és 3. cikkének d) pontját.

30 Lásd analógia útján: 2016. január 21-i Vorarlberger Gebietskrankenkasse és Knauer ítélet (C-453/14, EU:C:2016:37, 35. pont).

31 Lásd jelen indítvány 23. pontját.

32 Lásd: 2017. december 7-i Zaniewicz-Dybeck ítélet (C-189/16, EU:C:2017:946, 59. pont), amely szerint „az olyan minimális ellátás számítása során, mint amilyen az alapügy tárgyát képező garantált nyugdíj, [a 883/2004 rendelet 58. cikke] kifejezetten előírja azon öregségi nyugdíjak tényleges összegének figyelembevételét, amelyeket az érintett valamely másik tagállamtól kap”.

VII. Végkövetkeztetés

51. A fenti megfontolások tükrében azt javaslom a Bíróságnak, hogy a Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Galicia felsőbírósága, Spanyolország) által feltett kérdésre a következőképpen válaszoljon:

A szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikkének a) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a korengedményes öregségi ellátás megszerzésének feltételeként előírja, hogy a kifizetendő ellátás összege az érintett személyt ugyanezen nemzeti jogszabály alapján megillető minimális ellátás összegénél magasabb legyen, és *nem* számítja bele azt a tényleges ellátást, amelyet más tagállamtól vagy tagállamoktól azonos típusú másik ellátás címén kaphatott.